недоискарено

Между багрени облаци
едновремо вечернето светило
зад сивини хълтъ планински
на залоги Ниле се скрило

До красна нивна тона
в последен блеск озарена
стоя аз сведен гръб едвам.
от нейна тая гледа безгрешна
несвойрда аз очи.

. . . . . .

и пак тъга и пак раздор
за вечнити мисли вечен спор
що бях мечтал аз мене отсъдили
и мисли мирни позаведили
що бях готов да вервам сам
правота-и правъ и бъдъ доволен
но ето пак съмнъ болен, болен
и душъ да тъгъ не знаят

и каза чувъ и сам аз знам
че роптъ е безполза пак,
че пътъ на правота-и верен
въ тъй що е знаен, че е изтрен
. . . . . неговъ верен.

. . . . . .

. . . . . .

тъй сичко сърце не мири
душята въ огнъ и гори
за отпоръ чека и потиска
недоумъ и трудъ, вопъ чека
не силъ въ подвигъ да Владе

раздоръ